

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 30.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **3363** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 250 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. М. М. с адрес гр. Е., У. „Т.” № 81, В. А, . 4, А.11 и с адрес за призоваване: гр. Я, У. „Ж П” № 14, . 2, кант. 208 – адвокат М. А. срещу Заповед № 4598/10.12.2009 г. на Д. на Г. Д. „. Полиция” – МВР, с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Твърди се, че са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, защото според чл. 225, ал. 2 от ЗМВР, дисциплинарното наказание се налага в определените от закона срокове, но когато дисциплинарното нарушение е и престъпление или административно нарушение, сроковете по ал. 1 започват да текат от влизане в сила на присъдата или на наказателното постановление. В случая все още не е приключило обжалването на издаденото наказателно постановление, с което на М. е наложено административно наказание за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Релевират се и доводи за противоречие с материалния закон, тъй като по времето, когато се твърди, че е извършено нарушението, оспорващият не е бил на работа, а в почивка. Отразените в заповедта норми касаят поведението на държавните служители от МВР, само когато са били свързани с изпълнение на служебните им задължения. На следващо място се

посочва, че се касае за един млад и амбициозен служител, който има желание и призвание да служи на реда, поради което уволнението му се явява несправедливо. В проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Упълномощеният от него адвокат А. поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването Д. на Г. Д. „. полиция” – МВР, чрез юрисконсулт С намира жалбата за неоснователна, като развива подробни доводи в писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Н. М. е назначен на работа в МВР със заповед рег. № 3766/26.10.2004 г. и му е присъдено звание „Сержант”. Със заповед № К – 2286/29.09.2006 г. му е присъдена категория „Е” – III степен. До момента на прекратяване на служебното му правоотношение е изпълнявал задълженията си като граничен старши полицай на ГКПП – Лесово към ГПУ Е..

От докладна записка рег. № 7309/22.10.2009 г./л.55/ до Началника на ГПУ – гр. Е., съставена от Н. М. се установява, че на 18.10.2010 г. на същият е съставен акт за установяване на административно нарушение от служители на „Пътен контрол” при РУ – гр. Е., затова, че същият е отказал да бъде проверен за употреба на алкохол.

В докладна записка рег. № 9229 от 19.10.2009 г. /л. 58/, съставена от А А – полицай при РУ – гр. Е. е посочено, че на 18.10.2009 г., А е съставил акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 1369 срещу Н. М.. На същата дата, той заедно с колегите си Г и Д е бил назначен в състава на автопатрул 154 и между 02,00 и 04,00 часа е трябвало да следят за спазване на обществения ред в района на дискотека „Даун Таун”. Около 03,19 часа зад полицейския автомобил направил опит да паркира лек автомобил марка Мерцедес 220, с ДК № У 0333 АН. Тъй като действията на водача предизвикали подозрението на полицейските служители те решили да го проверят. От мястото на водача слязъл оспорващия М, който се представил за граничен полицай. Същият залитал и миришел силно на алкохол. А поискал да му бъде направена проверка за употреба на алкохол, но М. категорично отказал с мотива, че ще го изгонят от работа. Описаните факти се потвърждават и от докладната записка на полицай С Д /л.52/. По изложените причини бил съставени и посочения по-горе АУАН, който оспорващият отказал да подпише. Бил издаден и талон за изпращане на медицинско изследване, бланков номер 035735, също отказан от М.. Отказите за получаване на двата акта са удостоверени с подписите на свидетели.

За описаните обстоятелства е уведомен Началника на РУ на МВР – гр. Е. и Началника на РГС – гр. Е..

На 26.10.2010 г. Началника на РГ”ГП” – гр. Е. е направил предложение до Д. на ГД „ГП” за образуване на дисциплинарно производство срещу Н. М..

На основание чл. 230, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР, със заповед рег. № 4147/29.10.2009 г. /л.56/ на Д. на ГД „ГП” е образувано дисциплинарно производство срещу Н. М. и е назначен дисциплинарно-разследващ орган – комисия от двама души.

Държавният служител се е запознал срещу подпис със заповедта на 06.11.2009 г. На същата дата му е отправена покана за даване на писмени обяснения /л.53/, които да представи в срок до 09.11.2009 г.

М. се е възползвал от даденото му право и на 09.11.2009 г. е депозирал писмени обяснения /рег. № 7967, л.51/. В тях той потвърждава първоначалните си твърдения.

Основните му съображения се базират на обстоятелството, че разпоредбите на чл.174, ал.3 от ЗДВП се отнасят за водач на МПС, каквото качество той не е имал към момента, поради което е отказал и проверка с техническо средство. Това е така, защото М. е влязъл в колата само за да си намери телефона, а не я е управлявал. В обяснението си, оспорващият е поискал да бъдат снети сведения от няколко конкретни лица, във връзка със случая - Мончо М., Гина М, Р Маджурова и К С.

В обяснението си В. № 10253/16.11.2009 г. Р Маджурова потвърждава, че вечерта на 17.10.2009 г. с Н. М. са били в дома му, заедно с неговите родители - Мончо М. и Гина М. Около 03,10 часа на 18.10.2009 г. двамата решили да отидат на дискотека, но тъй като той е употребил алкохол се наложило тя да управлява личното му МПС. След като са пристигнали, тя паркирала колата пред дискотеката. След като влезли вътре и се настанили, М. е установил, че му липсва мобилния телефон и отишъл до колата, за да види, дали не го е оставил там. Тъй като се забавил известно време, Маджурова решила да му позвъни, но той не вдигал. В последствие се обадил и казал, че полицаи са го проверявали и затова не е вдигал телефона си.

Поради роднинска връзка по права линия и потвърждението на Р Маджурова, че са били заедно с родителите му в неговия дом, сведения от Мончо М. и Гина М не са вземани.

В обяснения рег. № 8127/12.11.2009 г. по описа на ГПУ – Е., Красимир Георгиев Славов, полицаи категория "Е" в ОДЧ при ГПУ - Е., посочва, че на 17.10.2009 г. срещу 18.10.2009 г. с познати е бил в същата дискотека, в която е бил и Н. М.. Около 03,00 – 03,30 часа той излязъл да изпуши цигара. През това време е видял Н. М. да излиза навън, поздравили са се и го е попитал дали си тръгва. Н. М. му е отговорил, че отива до колата, която е била на паркинга пред дискотеката да си вземе телефона. След известно време С, забелязал, че полицаи Н. М. стои до колата си, а до него е имало служители на РУ Е.. Същият се върнал в дискотеката и не виждал повече М..

Комисията е приключила проверката с обобщена справка рег. № 8299 от 17.11.2009 г., в която е направено предложение за налагане на М. на дисциплинарно наказание „уволнение”. Оспорващият е бил запознат с обобщената справка на 17.11.2009 г., като на същата дата му е връчена покана рег. № 8301, като му е дадена възможност да даде допълнителни писмени обяснения в срок от 24 часа. Допълнителни писмени обяснения не са депозираны от М..

На 18.11.2009 г. комисията е изготвила становище до Д. на ГД „ГП” с рег. № 8341 /л.32/ с мнение за налагане на М. на дисциплинарно наказание „Уволнение”.

На 27.11.2009 г. Директорът на ГД „ГП” е издал разпореждане /л.29/ до РД „ГП” – гр. Е., в което, предвид констатирано нарушение на чл. 13 от Инструкцията за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР, е наредил държавния служител К И, подпомагал М. в защитата му при провеждане на дисциплинарното производство, в срок до 04.12.2009 г. да бъде запознат със събраните доказателства.

След отстраняването на нарушенията на административно-производствените правила, комисията е изготвила ново предложение с рег. № 02.12.2009 г. /л.23/, в което е потвърдила първоначалните си изводи за наличие на основание за търсене на дисциплинарна отговорност.

Вземайки предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, Директорът на ГД „ГП” е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за налагане на посоченото наказание спрямо държавния служител Н. М., поради което е издал оспорената заповед.

В хода на производството са събрани доказателства, че държавният служител Н. М. е запознат срещу подпис с правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР и със заповед № Из – 1161/28.07.2009 г. на Министъра на вътрешните работи относно търсене на дисциплинарна отговорност от служителите на МВР при управление на МПС след употреба на алкохол. Тези обстоятелства се установяват от Протокол от 21.11.2006 г. и Декларация от 17.08.2006 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на Н. М. лично на 02.04.2010 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена чрез административния орган на 19.04.2010 г. /В. № Ж-16/, като действията по подаването са предприети чрез изпращането ѝ по пощата на 16.04.2010 г., видно от приложеното по делото известие за доставяна, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, компетентния административен орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, във връзка с чл. 230, ал. 1, т. 4 от ППЗМВР, а именно че с деянието си Н. М. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се следното: нарушил е т. 8 /служител на МВР, който откаже да се подложи на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество, откаже да даде кръв за изследване или по друг начин осуети медицинско изследване за употреба на алкохол или друго упойващо вещество, извършва тежко нарушение на служебната дисциплина несъвместимо с оставането му на служба/ от Заповед рег. № Из-1161/28.07.2006 г. на Министъра на вътрешните работи, относно: "Търсене на дисциплинарна отговорност на служители на МВР при управление на МПС след употребата на алкохол или под въздействието на друго упойващо вещество" и т. 7 /държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява/, т. 8 /държавният служител насърчава хората да уважават закона, като дава личен пример с поведението си/ и т. 17, б. „В” /държавният служител, независимо от неговата категория и заемана длъжност, в качеството си на участник в пътното движение се подчинява: на разпорежданията на служителя от КАТ относно установяване на управлението на МПС след употреба на алкохол или на друго упойващо вещество/ от "Етичен кодекс за поведение на държавните служители от МВР", обявен с МЗ Рег. № Из-2013/08.11.2006 г. Тези деяния представляват нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4 от ЗМВР, поради което на основание чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, на М. е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е прекратил служебното му правоотношение.

Преценявайки събрания в хода на дисциплинарното дело доказателствен материал, съдът намира изводите, до които е достигнал административния орган за правилни и обосновани. Като отказал да му бъде направена проба за наличие на алкохол в кръвта, М. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина. Твърденията на

оспорващия и на неговия пълномощник се свеждат до обстоятелството, че не е управлявал автомобила, а само си е търсил телефона. Тези негови твърдения не са подкрепени от никакви конкретни доказателства. Снетите обяснения от Р Маджурова и К С не потвърждават защитната теза на М. Не е спорно обстоятелството, че на 18.10.2009 г. той е бил в дискотека „Даун Таун” в гр. Е., както и че малко след 03,00 часа той е напуснал като е отишъл до колата си. От писмените обяснения на двете лица става ясно, че те не са били пълни очевидци на действията на М. извън дискотеката, като по този начин не могат да знаят със сигурност дали той е управлявал автомобила или не. Точно обратното се установява от приложените по делото докладни записки на полицейските служители Атанасов и Дерменджиев, в които ясно, последователно и непротиворечиво са описани действията на М., на които те са били преки свидетели. Посочено е, че автомобилът е бил в движение, а водачът е опитал да го паркира зад полицейския автомобил. Слизайки от него М. е залитал и е миришел силно на алкохол. Посочените документи – докладни записки и АУАН – са официални документи по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК. Те са издадени от длъжностни лица в кръга на службата им по установените форма и ред. При липсата на оспорването им по реда на чл.193 от ГПК, те имат материална, обвързваща съда доказателствена сила, досежно съдържащите в тях данни, за извършените от длъжностните лица или пред тях действия. Съгласно чл. 171, ал. 1 от АПК, доказателствата, събрани редовно пред административния орган имат сила и пред съда.

Ирелевантно е обстоятелството, че издаденото въз основа на АУАН, НП е било обжалвано в съда и преди същото да е влязло в сила е издадена оспорената заповед, което е съществено нарушение на нормата на чл. 225, ал. 2 от ЗМВР. Административният съд, разглеждащ въпроса за законосъобразността на заповедта, с която е наложено дисциплинарното наказание на държавния служител от МВР, не е обвързан от изхода на административнонаказателното производство. Крайният съдебен акт, с който то ще приключи би могъл да бъде обсъждан единствено в съвкупност с останалите събрани доказателства.

Предвид на изложеното може да се направи категоричен извод, че полицай Н. М. е отказал проверка за наличие на употреба на алкохол в кръвта при управление на МПС. Действията му по никакъв начин не се съвместяват с основните задълженията на служителите от МВР да спазват Конституцията и законите в страната. С деянието си полицай М. е нарушил чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и т. 17, буква "в" от Етичният кодекс за поведението на държавния служител в МВР, обявен със Заповед рег. № Из - 2013/28.07.2006г. Нарушението, което съгласно чл. 227, ал.1, т.10 от ЗМВР, във връзка с чл.230, ал.2, т.4 от ППЗМВР е тежко дисциплинарно и е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. С извършването му се уронва престижът на службата.

Без значение е дали М. е отказал да даде кръвна проба по време на изпълнение на служебните си задължения или когато не е бил на служба. Безупречното поведение на служителите на МВР е задължително за тях както по време на изпълнението на служебните им задължения, така и извън службата им. Полицейските органи са един главните символи на държавността и законността и действията им са от огромно значение за доверието на гражданското общество в институциите. Ако тези действия са в разрез със закона или дори с общоприетите норми за поведение, това ще доведе до загуба на доверие сред гражданите и до нежелание за спазване на утвърдения ред на държавно управление. В този смисъл Върховният административен съд се е

произнасял нееднократно, като най-подробните мотиви са развити в тази насока в Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007 г., съгласно което в случаите, в които се нарушава установения обществен ред и деянието няма връзка с изпълнение на служебните задължения, ако поведението е несъвместимо с морала и е уронващо престижа на службата, е налице основание за уволнение.

Съдът намира за неоснователни оплакванията, касаещи неспазване на процедурата при провеждането на дисциплинарното производство.

Дисциплинарното производство е започнало с нарочен акт, с който оспорващият е бил запознат. Административният орган е дал възможност на М. да участва в производството и да организира защитата си. По делото няма данни оспорващия да е бил изслушван – няма съставен протокол, съгласно чл. 237, ал.3 от ППЗМВР. Дисциплинарно наказващият орган е приел писмените му обяснения. По този начин органът се е освободил от задължението си да изслуша служителя, съгласно чл. 237, ал. 4 от ППЗМВР.

При определяне вида и размера на наказанието е взета предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Както бе посочено по-горе деянието на М. по своя характер се явява изключително тежко нарушение на служебната дисциплина, тъй като същото е със значителни вредни последици – уронва се престижа и авторитета на МВР и се създава недоверие у гражданите в институциите, което трябва да защитава техните права и да извършват превенция срещу административни нарушения и престъпления. Административният орган е взел предвид цялостното поведение на оспорващия по време на службата му в Полицията. Видно от кадровата справка, той е бил награждаван един път с индивидуална писмена похвала, но е бил наказван пет пъти за деяния, свързани с нарушаване на служебната дисциплина.

Административният орган е издал оспорената заповед в сроковете по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 237, ал. 1 и ал. 2 от ППЗМВР дисциплинарното нарушение се установява от органа, компетентен да наложи дисциплинарното наказание и за установяване на нарушението дисциплинарно наказващият орган в рамките на дисциплинарното производство може да разпорежда извършване на проверка. В разглеждания случай установяването на нарушението е станало след събирането на доказателства от дисциплинарно-разследващата комисия. Проверката е завършила с обобщената справка на комисията рег. № 8299 от 17.11.2009 г., в която комисията е направила извода за извършено нарушение. От тази дата тече и преклузивния двумесечен срок за налагане на наказанието.

Абсолютно ирелевантен е довода, че се касае за млад и амбициозен служител, поради което наложеното наказание е явно несправедливо. В случай, че М. държеше на службата си, той щеше да изпълнява стриктно служебните си задължения и да не върши нарушения на служебната дисциплина, каквито случаи са констатирани нееднократно, видно от посочената по-горе кадрова справка.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че надлежният ответник по оспорването, чрез процесуалния си представител не е поискал такива, на същият не

следва да се присъждат разноски.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, пр.4 от АПК, **Административен Съд С.**
- град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. М. М. с адрес гр. Е., У. „Г.” № 81, В. А, . 4, А.11 срещу Заповед № 4598/10.12.2009 г. на Д. на Г. Д. „. Полиция” – МВР, с която на оспорвания е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.